

[Lone Dybkjær]

nedsætte marginalsatten og samtidig øge fradragsmængden. Det hænger ikke sammen. Og selv den nuværende regering vil ikke kunne få det til at hænge sammen.

Men der skal en skattereform til, og jeg er i øvrigt ganske enig i SF's synspunkter på dette her område: Det er nødvendigt med mindre skat på arbejdskraft og mere skat på ressourcer og miljø, og det er den vej, vi skal.

Vi skal også have en stærkere erhvervs politik baseret på højt kvalificeret arbejdskraft osv. Det er der ingen tvivl om. Men uanset disse reformer synes jeg ikke, at vi skal bilde os ind, at vi, hvis vi stort set vil fastholde vores nuværende timelønsniveau og ikke går ned på taiwanlønninger – og det er Det Radikale Venstre ikke tilhænger af – ved hjælp af de reformer kan løse arbejdsløsheden. Vi kan ikke løse arbejdsløhedsspørgsmålet på den måde, som vi hidtil har forsøgt os med, det vil sige ved hjælp af gammeldags metoder. Det har vi forsøgt. Vi har nu det største overskud på handelsbalancen, jeg vil næsten sige nogen sinde i Danmarks historie. Jeg har ikke tjekket det efter, men jeg tror ikke, at det kan være helt forkert, og vi har jo så samtidig den højeste arbejdsløshed, vi nogen sinde har haft, godt 316.000, og uden noget tegn på, at det går den anden vej, og det er jo næsten det værste ved det.

Vores model er en anden end CD's model. Efter Det Radikale Venstres opfattelse er vi nødt til stort set at fastholde vort nuværende timelønsniveau, men jeg synes bare, at vi bliver nødt til at erkende, at vi kan ikke samtidig fastholde 37 løntimer pr. uge til alle, og jeg mener, at hvis vi bliver ved med på den facon at bilde nogen ind, at det kan lade sig gøre, så er det at stikke folk blå i øjnene, og derfor er vi nødt til at tage diskussionen op om en anden fordeling af betalingsopgaverne, for der er jo sådan set opgaver nok i vores samfund. Spørgsmålet er blot, hvad der er penge til at aflønne, og efter Det Radikale Venstres opfattelse bliver det derfor en offentlig opgave i fremtiden at sikre, at alle, der ønsker et arbejde, kan sikres en minimumsbeskæftigelse, eller sagt på en anden måde: Det må være slut med passivt at udbetale dagpenge eller bistandshjælp til arbejdsløse, og hvis det offentlige så ikke kan sikre – og dér er det klart, at vi sagtens kan brede det begreb ud, der hedder beskæftigelse – fornuftigt arbejde til den ledige, så må den ledige til gengæld

lave, hvad den ledige har lyst til. Den passivitet, vi har i dag, er fuldstændig uacceptabel, og hvis dette passivitetskrav, sofakrav, som vi også har kaldt det i andre sammenhænge, blev ophævet og man skulle arbejde, hvis man skulle modtage dagpenge eller bistandshjælp, så tror jeg også, diskussionen om misbrug af dagpengesystemet ville stoppe, og i øvrigt er jeg overbevist om, at det også ville reducere mængden af sort arbejde. Vi kan ikke bilde os ind, at vi kan reducere mængden af sort arbejde, at vi kan stoppe eventuelt misbrug i dagpengesystemet eller i hvert fald beskyldninger mod misbrug i dagpengesystemet, hvis vi fortsat bliver ved med at udbetale dagpenge passivt til mennesker, der har været ledige en lang periode. Og jeg mener, at det her kan gøres allerede i dag, uden at man forvrider arbejdsmarkedets timelønsstruktur, og det mener jeg er vigtigt at fastholde. Vi skal jo under alle omstændigheder have nedsat arbejdstiden, og det kan vi sådan set godt begynde på nu, og jeg mener også – og det være sagt lidt stille til Socialdemokratiet, der har været ude med det tredje arbejdsmarked – at det er en bedre model end at begynde at operere med et tredje arbejdsmarked, som meget nemt vil give en eller anden fornemmelse af, at man er andenklassens eller tredjeklasses, eller hvordan man nu vil udtrykke det.

Det ændrer selvfølgelig ikke ved, at der er en lang række personer, der skal have tilskudsordninger eller andre arbejdsbetingelser på grund af handicap eller sygdom af forskellig art, men det, der sker i dag, er, at vi gør stort set alle mennesker, der ikke kan få et arbejde, til handicappede eller svage i samfundet eller den slags betegnelser, og jeg tror, at det er vigtigt, at vi skiller tingene ad. Jeg synes, at vi skal sige, at der er nogle personer, der på grund af nogle særlige livsbetingelser ikke er i stand til at gå fuldt ud ind på arbejdsmarkedet, og hvor vi, hvis de skal ind på arbejdsmarkedet, skal give nogle tilskudsordninger, men ganske almindelige arbejdsføre personer skal strengt taget ikke operere med tilskud, det er og bliver et galt spor.

Med andre ord har vi en række opgaver i det her samfund, som ikke bliver løst. Vi har en række arbejdsløse, som går passivt omkring. De to ting bliver vi nødt til at kombinere, samtidig med at vi tager hensyn til, at statens ud-